

**KRISTUS
JUMALAN KIRKKAUDEN SÄTEILY
Lk 2:22-32
(Kynttilänpäivä I vk)
Mikkeli
7.2.2010)**

JOHDANTO

a. Mikä on kynttilänpäivä?

Kynttilänpäivää vietetään 40 pv Jeesuksen syntymän eli joulun jälkeen. Tarkalleen ottaen se on 2. pv. helmikuuta. Sitä vietetään Marian ja Jeesuksen temppeleihin menon muistoksi. Vanhastaan kynttilänpäivänä siunattiin tulevan vuoden aikana tarvittavat kynttilät.

Kynttilänpäivään päättyy kirkkovuoden ensimmäinen jakso eli loppiaisen aika. Siitä alkaa paaston aika. Kristus on ajan keskus. Hänessä aikakaudet ovat vaihtuneet.

b. Kaikista neljästä evankeliumista Luukkaassa kerrotaan eniten Jeesuksen lapsuudesta. Markus vaikenee Jeesuksen lapsuudesta kokonaan. Johannes keskittyy 1. luvussaan Jeesuksen ennalta oloon eli pre-eksistenssiin ennen aikojen alkua. Luukkaan tavoin myös Matteus kertoo Jeesuksen lapsuudesta, joskin vähemmän.

c. Simeonin kiitosvirsi on jo neljäs kiitosvirsi Lk:aan evankeliumissa vaikka ollaan vasta toisen luvun puolessa välissä. Tätä ennen ovat (1) Marian kiitosvirsi (Lk 1:26-56), (2) Sakarian kiitosvirsi (Lk 1:67.79), (3) Enkelien kiitosvirsi (Lk 2:13-14) ja nyt Simeonin kiitosvirsi (Lk 2:29-32).

d. Puhun tekstimme johdolla neljästä asiasta

1. JOOSEF JA MARIA UHRAAMASSA MOOSEKSEN LAIN MUKAAN (2:22-24)

1.1. Joosef ja Maria menivät Jerusalemin temppeleihin suorittamaan Mooseksen lain mukaisia uhreja. Mooseksen kautta Jumalan antamat vanhan liiton uhrit olivat tässä tapauksessa vuoden vanha karitsa *polttouhriksi* ja metsäkyyhkyinen *syntiuhriksi*. Sallikaa, että selitän vähän, mitä Joosefin ja Marian kaksi uhria tarkoittivat.

1.2. *Ensin polttouhri*

Polttouhriksi tuli uhrata vuoden vanha virheetön karitsa tai Joosefin ja Marian tavoin metsäkyyhkyinen, koska he olivat varattomia. Polttouhri oli kaikkein tärkein Jumalan lain määräämistä uhreista. Tosin ihminen ei voinut aloittaa uhripalvelustaan tällä uhrilla, vaan hänen täytyi sitä ennen uhrata synti- ja vikauhri, mutta näitä uhreja seurasi polttouhri. Polttouhrit paloivat aina Israelin alttarilla; ne eivät saaneet koskaan sammua, ei päivällä eikä yöllä.

1.2.1. Polttouhrin nimi

Hepreassa polttouhrin nimi on "olah", joka merkitsee nousemista, korkeuteen menemistä. Polttouhria kutsutaan Raamatussa myös "kokonaisuuhriksi" (esim. Ps 51:21) siitä syystä, että muista uhreista

pollettiin vain osa alttarilla Herralle hyväksi tuoksuksi, toiset osat annettiin papeille ja uhrien tuojille tai pollettiin leirin ulkopuolella. Polttouhri annettiin kokonaan Herralle, ja kaikki sen osat pollettiin Herran alttarilla.

Tästä esikuvasta näemme, kuinka Kristus antaa itsensä Isälle kokonaan. Hän oli Isän Poika, ja hän antoi itsensä täydellisesti Isän palvelukseen ruumiineen, sieluineen ja henkineen sekä täytti hänen tahtonsa maan päällä kokonaan.

1.2.2. Polttouhrin merkitys

Polttouhrista Herra sanoo: "Jos joku teistä tahtoo tuoda uhrilahjan Herralle." Polttouhrissa korostuu vapaaehtoisuus. Kristus on meidän vapaaehtoinen polttouhimme Jumalalle. Kristus olisi voinut kutsua Getsemanessa kaksitoista legioonaa enkeleitä avukseen, mutta hän ei tehnyt niin. Kun Jeesus sanoi kiinniottajilleen: "Minä se olen", niin he kaatuivat maahan. Vain yksi sana häneltä, jonka kasvoja maa ja taivas pakenevat, ja kaikki hänen vihamiestensä olisivat kuolleet siihen paikkaan! Mutta sitä sanaa hän ei sanonut. Kristus meni vapaaehtoisesti kuolemaan.

Polttouhri oli otollinen Herralle, suloinen tuoksu Jumalalle. Olemme tottuneet ajattelemaan Kristuksen ristikuolemassa ainoastaan sitä, mitä on tapahtunut meidän *syntiemme* sovitukseksi. Mutta hyvin vähän tarkkamme sitä puolta, että Isä on mieltynyt Pojan kuuliaisuuteen, ja Isän mielisuosio koskee myös meitä, jos "olemme Kristuksessa".

1.2.3. Kätten päälle paneminen

Polttouhrialttarin edessä uhrin tuoja laski kätensä uhrin pään päälle, aivan niin kuin muissakin uhreissa. Mutta nyt ei uhraajan huulilta kuulunut synnin tunnustusta, ei näkynyt murheen eikä katumisen kyyneleitä, eikä kuulunut sisimmän huokauksia syntien ja viallisuuden tähden. Uhrin virheettömyys ja otollisuus Jumalan silmissä siirtyi kätten päälle panemisen kautta uhraajaan. Synti- ja vikauhrissa hän sen sijaan siirsi tilansa ja syntinsä uhrin päälle; tässä hän sitä vastoin sai uhrieläimen otollisuuden itselleen. Abel, joka kerran uhrasi Herralle polttouhrin, sai tällä tavalla Jumalan mielisuosion.

Kun me laskemme kätemme Jumalalle otollisen uhrin, Jeesuksen Kristuksen, päälle, niin olemme hänessä otolliset Jumalalle, niin kuin Kristus itse on otollinen.

1.3. *Sitten synti- ja vikauhri*

1.3.1. Syntiuhriksi uhrattiin metsäkyyhkyinen tai kyyhkysen poikanen. *Syntiuhri* osittaa uhraajan tilaa, sitä, mitä hän on itsessään. *Vikauhrissa* korko on ihmisen väärissä teoissa, ei hänen olemuksessaan. Syntiuhri oli aina ensimmäinen, jonka ihminen voi Jumalalle tuoda. Uhrattavan eläimen oli oltava terve ja virheetön. Sen täytyi kärsiä kuolema, ei oman huonoutensa tähden, vaan toisen tähden. Kristuksen uhrissa vanhurskas kärsi väärin tähden.

1.3.2. Synti- ja vikauhrin uhraaminen tapahtui neljässä eri vaiheessa. Joka kohdalla on syvä merkityksensä. Ensiksi uhraajan on tuotava eläimensä Herran eteen. Toiseksi syntinen laski kätensä uhrin pään päälle. Kolmanneksi uhri sai surmaniskun. Neljänneksi syntiuhrin vieminen pois Herran kasvojen edestä, ulos leiristä. "Sen tähden myös Jeesus, pyhittääkseen omalla verellensä kansan, kärsi portin ulkopuolella" (Hpr 13:12)

1.3.3. Itse asiassa 3 Ms:n kirjan uhrisäädökset antanevat Kristuksen uhrista ja sen merkityksestä täydellisemmän ja yksityiskohtaisemman kuvan kuin Uusi testamentti konsanaan. Tosin VT:n uhreissa kaikki oli kuvaannollista eli tulevan hyvän eli Kristuksen suorittaman sovitus- ja lunastustyön varjo vain.

Tämän päivän tekstissämme me näemme todellisen poltto- ja syntiuhrimme Simeonin käsivarsilla Jerusalemin temppelin portilla. Häntä Joosefin ja Marian uhrin kuvasivat. Hänet uhrattiin Jerusalemissa noin 33 vuotta myöhemmin. Hän sai aikaan kertakaikkisen sovituksen Jumalan ja ihmisen välillä. Vanhan liiton uhrin kuvaavat Kristusta uhrattuna meidän puolestamme.

2. HURSKAS SIMEON (2:25-26)

2.1. Simeonista sanotaan, että hän oli *hurskas*. Toisin sanoen hänen vaelluksensa oli nuhteetonta ihmisten edessä. Hän oli *jumalinen* eli hän uskoi ja palveli Jumalaa. Sitä todisti sekin, että hänellä oli tapana käydä temppelissä. Hän odotti Israelin *lohdutusta* eli hän odotti Messiaan tulemistä. *Pyhä Henki* oli hänen päällensä.

2.2. Simeon oli kaikkea tätä jo ennen sitä hetkeä, josta tekstimme kertoo. Simeon tunsi VT:n Kirjoitukset. Hänelle oli VT:n kirjoituksista kirkastunut, että Jumala on lähettävä Messiaan maailmaan. Siitä hetkestä alkaen Simeon oli odottanut "Israelin lohdutusta" eli Messiaan tulemistä. Raamatussa kutsutaan Messiaasta eli Jeesusta ensimmäiseksi Lohduttajaksi, Puolustajaksi (kreikaksi "Parakleetos") ja Pyhää Henkeä toiseksi Lohduttajaksi ja Puolustajaksi.

2.3. Pyhä Henki oli ilmoittanut Simeonille, "ettei hän ole näkevä kuolemaa, ennen kuin on nähnyt Herran Voidellun". Voideltu on kreikaksi Kristus eli Kristus. Toisin sanon Pyhä Henki oli hänelle ilmoittanut", ettei hän kuole ennen Messiaan syntymistä. Ehkä Pyhä Henki oli kirkastanut Simeonille Kirjoituksista, että Messiaan tuleminen on lähellä, ja ilmeisesti Pyhä Henki ilmoitti hänelle suoraan Messiaan syntymän tarkan ajankohdan, sillä elettiin vielä VT:n Kirjoitusten ohella niin sanotun suoran ilmoituksen aikaa.

2.4. Tässä vaiheessa tekstimme selitystä tekee mieli kysyä: Tunnettaanko meidät Simeonin tavoin hurskaasta vaelluksesta, jumalisuudesta ja kirkossa käymisestä? Odotammeko me Kristuksen tulemistä, tässä vaiheessa hänen toista tulemistaan, ja onko meillä Pyhä Henki kuten Simeonilla?

3. SIMEON JA JEESUS (2:27–32)

3.1. Sama Pyhä Henki johdatti myöhemmin Simeonin Jerusalemin temppeliin hetkellä, jolloin Joosef ja Maria tulivat Jeesus-lapsi sylissään temppeliin uhraamaan ja rukoilemaan. Vanha Simeon ottaa Jeesus-lapsen syliinsä ja alkaa ylistää Jumalaa: "Nyt sinä lasket palvelijasi menemään rauhaan, sillä minun silmäni ovat nähneet sinun autuutesi."

Vanhan testamentin kirjoituksien äärellä Simeonin sisimpään oli syntynyt niin vahva usko Messiaan ja selvä tietoisuus hänen tuntomerkeistään, ettei hänen tarvinnut odottaa Jeesuksen kasvamista aikuiseksi eikä Jeesuksen tunnustekojen näkemistä. Simeon uskoi pitelevänsä Jumalan Poikaa käsivarsillaan. Simeonin odotus oli täyttynyt. Messias oli tullut. Messias, uuden liiton perustaja, on siinä temppelin ovella vanhan liiton hurskaan sylissä. Simeon oli nähnyt omin silmin Jumalan autuuden, Jumalan ihmiskunnalle lähettämän Pelastajan. Usko oli muuttunut näkemiseksi. Simeon halusi kotiin Jumalan luo tai ainakin lepoon profeetallisesta tehtävästään.

3.2. Maailma puhuu suurista saavutuksistaan. Mutta se ei voi sanoa mistään saavutuksestaan, että se on suurin, sitä etemmäksi ei kukaan pääse. Maailman ihminen on ainainen etsijä. Hänen löytönsä ovat aavikolla kulkevan kangastuksen kaltaisia. Toisin on Jumalan lapsen laita. Silloin kun hänen uskonsa muuttuu näkemiseksi, hänen toivonsa täyttyy. Hän on täysin tyydytetty. Ei ole olemassa mitään enempää, jota voisi haluta ja toivoa, sillä kaiken olevaisuuden ja ajattelun Luojan, kolmiyh-teisen Jumalan tuollapuolen ei ole enää mitään.

Ilmestyskirjan 5. luvun jakeissa 9–14 on kerrottu meille uskovien reaktiosta hetkellä, jolloin usko muuttuu näkemiseksi: Siinä kerrotaan, kuinka taivaan enkelit ja pelastetut yhdessä antavat 7 -kertaisen eli täydellisen ylistyksen Jumalalle ja hänen tapetulle, mutta ylösnousseelle Pojalleen. He ylistävät pyhää ja rakastettavaa kolmiyh-teistä Jumalaa yötä päivää lakkaamatta iankaikkisesta ian-kaikkiseen.

3.3. Nykyisessä armotalouden ajassa Jumalan kansan on tosin kuljettava vielä uskossa eikä näkemi-ssä. Mutta rakkaudessaan Jumala voi tehdä tarvittaessa tähän sääntöönsä poikkeuksia: Joillekin lapsilleen, joiden uskon taival on ollut käymässä ylivoimaisen raskaaksi, Herra on armossaan näyt-tänyt jotakin jo sieltä periltä aivan kuin ennakoiden. Vain yksi säde sieltä, ja kaikki tämän puoleinen hyvä muuttuu sen rinnalla ei vain turhaksi, vaan ikään kuin sitä ei olisikaan. Samalla tuska ja ahdis-tus menettävät merkityksensä. Ja kun näin sanon, tiedän mistä puhun.

4. ISRAEL – KOKO MAAILMA (2:31–32)

4.1. Simeon sanoo: *"Minun silmäni ovat nähneet sinun autuutesi, jonka sinä olet valmistanut kaik-kien kansojen nähdä, valkeudeksi pakanoille ja kirkkaudeksi kansallesi Israelille."* Simeon näki koko ihmiskunnan pelastuksen Kristuksessa. Pakanat elivät tuona aikana pimeydessä ja Israel oli menettänyt kirkkautensa. Simeon näki, että hänen käsivarsillaan lepäävä Jeesus-lapsi on Messias, joka tuo valon pakanoille ja Israelille menetetyn kirkkauden takasin.

Jesaja oli ennustanut: *"Liian vähäistä on sinulle, joka olet minun palvelijani, kohottaa ennalleen Jaakobin sukukunnat ja tuoda taksin Israelin säilyneet: minä panen sinut pakanain valkeudeksi, että minulta tulisi pelastus maan ääriin asti"* (Js 49:6) ja edelleen: *"Minä olen antanut vanhurskau-teni lähestyä, se ei ole kaukana; ei viivy pelastus, jonka minä tuon. Minä annan Siionissa pelastuk-sen, annan kirkkauteni Israelille."* (Js 46:13.)

Jesajalla, joka eli n. 700 vuotta eKr. ja myös Simeonilla, oli kirkas näky Kristuksen työn merkityk-sestä ja evankeliumin ulottuvaisuuksista. Jumalan politiikka on yli-inhimillistä: Hän ja vain hän pystyy sovittamaan yksilöitä koskevat suunnitelmat ja kansoja koskevat suunnitelmat sillä tavalla yhteen, että molemmat toteutuvat samanaikaisesti.

4.2. Simeon mainitsee pakanat ensin, ikään kuin hän olisi nähnyt profeetallisessa näyssä, että paka-nat tulevat ensin "sisälle" ja sitten vasta Israel. Israel on erikoinen ilmiö maailman historiassa ja varsinkin nykyajassa. Se on Jumalan valittu kansa. Jumala valitsi sen olemaan siunauksena maail-malle. Juutalaiset säilyttivät tiedon ainoasta todellisesta Jumalasta. Juudan kansasta syntyi maail-man Vapahtaja. Mutta he itse hylkäsivät sekä Kristuksen että evankeliumin. Heitä kohtasi paatumus ja heidän silmillään on yhä peite.

Jumala hylkäsi kansansa ajaksi pakanoiden hyväksi. Israelin piti levittää Jumalan tunteminen kansoille, mutta siitä itsestään tuli lähetystyön kohde. Juudan kansaa kohdanneen paatumuksen aikana pakanat tulevat sisälle Jumalan valtakuntaan. Pelastus tulee pakanoille Israelin lankeemuksen kautta.

Mutta Jumala ei ole hylännyt kansansa iäksi, sillä apostoli Paavali kirjoittaa: *Minä en tahdo, veljet - ettette olisi oman viisautenne varassa - pitää teitä tietämättöminä tästä salaisuudesta, että Israelia on osaksi kohdannut paatumus - hamaan siihen asti, kunnes pakanain täysi luku on sisälle tullut, ja niin kaikki Israel on pelastuva* (Rm 11:25–26a). Juudan kansa on halveksittuna ja vihattunakin Jumalan valittu kansa, jonka lankeemuksen kautta pelastus tulee pakanoille. – Ja sitten se tulee myös heille.

4.3. Jumalan sana Israelin lankeemuksesta on käynyt toteen. Samoin on toteutuva lupaus sen palaamisesta. Israelin kääntymisen on tuleva siunaukseksi kokko maailmalle, sillä Raamatussa sanotaan: *Mutta jos heidän lankeemuksensa on maailmalle rikkaudeksi ja heidän vajautensa pakanoille rikkaudeksi, kuinka paljoa enemmän heidän täyteytensä (Rm 11:12)!* Israelin palaaminen tulee vielä suuremmaksi siunaukseksi kansoille kuin sen lankeaminen.

PÄÄTÖS

1. Vanhan liiton aikana mentiin temppeliin uhraamaan, antaman Jumalalle. Uuden liiton jumalanpalveluksiin mennään saamaan. Jo Simeon oli esimerkki jälkimmäisestä.

2. Ystävät, Jumala haluaa tänäänkin antaa. Hän haluaa antaa syntien anteeksiantamuksen. Mutta hän ei anna sitä irrallisena, vaan Pojassaan Jeesuksessa. Kaikille, jotka Simeonin tavoin ottavat Jeesuksen vastaan, Jumala antaa voiman tulla Jumalan lapsiksi. Ota vastaan hänen Sanansa ja Ehtoollisensa ja otat vastaan hänet itsensä.

3. Rakkaat Jumalan lapset, saamme jatkaa turvallisesti maista matkaamme Kristuksen, Jumalan Pojan uskossa. Herra pitää meistä huolen. Ja kun meidän on kerran siirtyminen rajan yli, emme siirry johonkin "suureen tuntemattomaan", vaan usko muuttuu näkemiseen. Vajaa lakkaa ja täydellisyys alkaa. Saamme katsella ikuisesti rakasta Vapahtajaamme. Silloin kaikki kyynelät pyyhitään pois.

4. Nyt kun seurakunta on vielä täällä ajassa, sillä on suuri tehtävä. Jumala on uskonut seurakunnalleen hyvän sanoman viemisen kaikille kansoille. Tehtävä on ulkonaisesti vaikea, mutta sisäisesti rikas. Emme ole siinäkään yksin, vaan Jeesus on lupauksensa mukaan meidän kanssamme.

Aamen.

Virret: 48; 130; 49; 543; (Eht. 261;229); 461:5–6